

Десять років сліз, які розтопили серце тестя

Не так давно корейські ЗМІ поширили історію японки, яка живе в корейському місті Мілян, про отримання нагороди за шанобливе служіння своїй родині. У статті йшлося про те, що жінка приїхала до Кореї, щоб вийти заміж за корейця, який познайомився з нею, оскільки був членом певної релігійної групи та одружився з нею, всупереч спротиву його сім'ї. Японська дружина з великою відданістю доглядала за своєю корейською свекрухою, якій було важко рухатися, і старим свекром. У статті мовиться, що місцеві мешканці рекомендували відзначити її за шанобливість до чоловікових батьків.

Свекруха була паралізована нижче пояса і відповідно була інвалідом другої групи. З першого дня шлюбу невістка носила її на спині в різні лікарні, щоб та могла проходити курс лікування. Витрачаючи стільки часу на турботу про свекруху, в жінки майже не залишалося можливості відвідати власну сім'ю в Японії. Коли вона почула, що її збираються нагородити, стала протестувати, сказавши, що просто робить те, що має робити.

Цю японську невістку, про яку писали в новинах, звати Кадзуко Яшіма. Вона приїхала до Кореї, бо взяла участь у церемоніях міжнародних і міжкультурних шлюбів, які проводить наша церква. Це шлюби, де чоловіків і жінок підбирають незалежно від релігійних, національних або расових відмінностей. У сільській місцевості Кореї багато молодих чоловіків, які не можуть знайти собі пару. Наречені, котрі зголошуються на ці міжнародні й міжкультурні шлюби, приїжджають до Кореї беззастережно.

Вони піклуються про літніх свекрів і свекрух. Надихають своїх чоловіків, народжують і виховують дітей. Вони їдуть жити в сільські громади, з

яких поїхали місцеві мешканці, оскільки там важко жити. Те, що вони роблять, справді вражає. Ця програма триває вже понад тридцять років.

Завдяки таким міжнародним і міжкультурним шлюбам тисячі жінок з інших країн оселилися в Кореї. У сільських корейських громадах, де молодь виїхала в міста, і вже ніхто давно не чув крику немовляти, літні люди радіють народженню дітей у цих пар і ставляться до малюків, немов до рідних онуків. У провінції Чунчон є початкова школа, в якій більш як половина з вісімдесяти учнів є дітьми від міжнародних і міжкультурних шлюбів, укладених нашою церквою. Директор школи каже, що її доведеться закрити, якщо учнів стане ще менше, тому він щодня молиться, аби члени нашої церкви не їхали з громади. У початкових школах Кореї сьогодні навчається близько двадцяти тисяч дітей, народжених у міжнародних і міжкультурних сім'ях.

Щороку до річниці звільнення Кореї від японської окупації на телебаченні показують сюжети про якихось особливих японців, котрі на камеру вибачаються за дії японців під час окупації Кореї. Самі вони не вчиняли тих злочинів, однак просять вибачення за дії своїх предків. Більшість із цих японців є членами нашої церкви, котрі зруйнували стіни, що розділяють народи, уклавши міжнародні та міжкультурні шлюби. Завдяки таким подіям дедалі дужче руйнуються стіни в серцях корейців, які продовжують вважати японців нашими ворогами.

1988 року молодий і добре освічений чоловік, який приєднався до нашої церкви, хотів одружитися і прагнув, щоб йому підібрали пару. Його посватали з японкою. Батько цього юнака вкрай негативно відреагував на такий підбір.

— З усіх жінок у світі ти маєш одружитись з японкою? — спитав він. Під час японської окупації цього чоловіка вивезли на примусові роботи у вугільній шахті в префектурі Івате, що на північному заході Японії. Ризикуючи власним життям і рятуючись із шахти, понад місяць він ішов до Шимоносекі, де зміг сісти на корабель і повернутися до Кореї. У душі чоловік сильно ненавидів Японію. Почувши звістку, що в сина буде дружина-японка, він пригрозив відректися від нього.

— Ти зраджуєш сім'ю, — сказав батько. — Я викреслю твоє ім'я із

сімейного реєстру. Нога жодної жінки з ворожої країни не ступить у цей дім. Вона нам не підходить, і мені все одно, підете ви геть чи помрете. Батько був непохитний. Але юнак не здався та, як і планував, одружившись із японкою, привіз дружину в рідний дім, що в місті Наган, у Кореї. Батько навіть не відчинив їм ворота. Через деякий час він, хоч і з неохотою, прийняв їхній шлюб, але продовжив переслідувати невістку.

— Це ніщо у порівнянні з тим, що твій народ зробив зі мною. Ти повинна була очікувати, що так буде, коли вирішила одружитися з нашим сином, — казав він щоразу, коли молодій жінці було важко.

Щоразу, коли родичі збиралися на велике свято, тесть садив невістку поруч і розповідав їй усе, що з ним зробили на вугільній шахті в Івате.

— Батьку, я прошу в тебе вибачення від імені Японії. Мені шкода, — повсякчас благала вона.

Жінка плакала та просила в нього вибачення. Свекор продовжував виплескувати свою образу на неї, а невістка все слухала і слухала одні й ті самі історії. Коли батько закінчував, вона просила вибачення.

Так тривало близько десяти років, але потім припинилося. Родичі помітили, що холодне ставлення свекра до невістки потеплішало і вона навіть стала йому подобатися.

— Чому ти так люб'язно ставишся до своєї невістки? Вона ж японка. Хіба ти не ненавидиш її? — питали його родичі.

— Я більше не ненавиджу її, — відповів чоловік. — Уся ненависть, накопичена в моєму серці, зникла.

— Я ніколи не ненавидів невістку, — додав батько. — Я просто зганяв на ній гнів за те, що мені довелося важко працювати в шахті. Але завдяки їй уся ненависть зникла. Відтепер я буду добрим до неї, бо вона дружина мого сина.

Таким чином невістка спокутувала гріхи японців. Це приклад шляху відкуплення, який дозволить людству побудувати світ, у якому панує мир.

Revision #2

Created 25 February 2024 09:26:08 by andres

Updated 25 February 2024 09:27:02 by andres